

Õhtune külaline Väike-Maarja algkoolis.

See juhtus ühel eriti tuulisel oktoobriõhtul. Tuul ulus läbi kooliõue vahtrapuude ja vihm trummeldas vastu aknaklaase.

2.b klass oli jäänud kooli pärast tunde – nad harjutasid Halloweeni etendust.

„Kui ma ütlen *buuu*, siis te ei tohi naerma hakata!“ hoiatas õpetaja Jana, kes mängis proovides kummitust.

Kõik noogutasid, aga muidugi puhkes terve klass naerma, kui ta valge lina alt ninaga välja piilus.

Kui proov lõppes ja lapsed hakkasid asju kokku panema, sähvatas väljas välg ja elekter läks ära.

Klass jäi pimedaks. Ainult vihm krabises ja kusagil kolises akna raam.

„Keegi liikus koridoris!“ sosistas Lenna.

„See oli tuul,“ ütles õpetaja, ehkki isegi tema hääl värises.

Siis kostis koridorist vaikne samm... ja veel üks.

Ja keegi koputas.

Kolm korda. *Kop-kop-kop*.

Kõik tardusid.

Õpetaja süütas taskulambi ja suunas valguslaigu uksele. Ukse all paistis... jalg. Väike, tolmune jalg, nagu vanal nukul.

Uks kriuksus lahti ja sisse astus väike tüdruk valges kleidis.

„Kas see on meie Halloweeni näidendi osa?“ sosistas Robert.

„Ei... meie loos ei ole tüdrukut,“ vastas õpetaja aeglaselt.

Tüdruk seisis keset klassi ja vaatas ringi. Tema hääl oli pehme nagu vihm:

„Kas te olete näinud minu kassi? Ta kadus siin majas. Väike triibuline Miisu.“

Keegi ei julgenud midagi öelda. Ainult Minna tõstis käe.
„Meil on koolikass... ta vahel käib sööklas. Äkki see ongi su oma?“

Tüdruk noogutas aeglaselt ja naeratas.
„Kui te teda näete... öelge, et ta võib nüüd koju tulla.“

Siis vilksatas valgus uuesti, elekter tuli tagasi – ja tüdruk oli kadunud.
Ainult põrandale jäi väike tolmane jalajälg ja aknalauale triibuline kassikarv.

Õpetaja ohkas. „Võib-olla oli see lihtsalt fantaasia... või tuule mäng.“
Aga kui nad järgmisel päeval kooli tulid, lebas õpetaja laual vana foto. Fotol oli sama tüdruk – koos kassiga.

Tagaküljel seisis: „Väike-Maarja Gümnaasium, 1927. aasta. Õpilane Leena ja tema Miisu.“

Ja sellest päevast peale istus kass alati klassi aknal, justkui kedagi oodates.

Melissa pani talle nime – **Leena Miisu** – ja iga Halloweeniõhtu, kui tuul jälle ulub, kostab kusagilt vaikne sosin:

„Aitäh, et te mu kassi leidsite...“

Joonista siia pilt Leenast ja tema Miisust.

